

תת"ע 5261/12/18 - אחמד מאי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 5261-12-18 מדינת ישראל נ' מאי
תיק חיצוני: 10152708227

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופט אור לרנר
מבקשים אחמד מאי
נגד מדינת ישראל
משיבים

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם בתאריך **26.12.2018**.

לטענת הנאשם הוא מעולם לא זומן לדיון ונודע לו על פסק הדין רק לאחרונה, עת ניגש לרשות הרישוי לחדש את רישונו ונודע לו על רישום הנקודות נגדו. עוד טוען המבקש כי אין אישור מסירה של פסק הדין וכי קיימים כשלים ברישום (למרות שבסעיף אחר טען שאין הוא רוצה לחשוף את קו הגנתו).

המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת לשיהוי ניכר.

דין הבקשה להידחות.

גם אם אישור המסירה חסר את פרטיו המלאים של המוסר, לא די בכך לסתור את חזקת המסירה והנאשם לא הראה כי כתובתו הרשומה שונה מזו המצוינת באישור המסירה, או כי הוא ציין בבקשה להישפט כתובת אחרת ומלאה יותר. למותר לציין כי דבר הדואר כולל את מספר תעודת הזהות של הנאשם ולכן מדובר בזיהוי חד ערכי.

על פי ההלכה הפסוקה גם אם פרטיו של עובד הדואר אינם מלאים, הרי שדי באמור בו כדי לחייב את הנאשם לבצע את הברור הנדרש ברשות דואר, על מנת להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו.

יפים לעניין דבריו של כב' הש' צלקובניק בעפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"מאישור המסירה שהוצג, עולה כי ההזמנה לדיון חזרה בציון "לא נדרש", והפרטים המצויינים באישור
עמוד 1

המסירה - תאריך ושם הדוור - גם אם מלוא הפרטים באישור לא מולאו, די היה בהם כדי לערוך בירור בדואר בקשר לנסיבות החזרת הדואר, ובירור זה לא נערך על ידי המערער."

כן ר' עפ"ת 25448-05-22 זיני נ' מדינת ישראל (14.6.22):

"אכן, כפי שטען הסנגור, באישור המסירה שהוגש לתיק חסרים תאריך, פרטי פקיד המסירה וחתימתו, ואולם לטעמי לא די בכך כדי לסתור את חזקת המסירה, זאת הגם שלא נעלם מעיניי כי ישנה פסיקה של בתי משפט אחרים, לרבות בתי משפט מחוזיים, הקובעת אחרת. בפסיקה רבה של בית המשפט העליון נקבע, כי אין בליקויים באישור המסירה כשלעצמם כדי לסתור את חזקת המסירה, וכי הנטל לסתור את חזקת המסירה מוטל על הנמען."

ואף רע"פ 5008/21 שמעון ביטון נ' מדינת ישראל (30.8.21):

"אמנם ישנה חשיבות רבה לציון פרטים מלאים באישור המסירה, אך על הטוען כי לא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התייעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת, ולא להסתפק בטענה כללית, כנטען במקרה דנן (ראו רע"פ 5356/20 טחאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2020))."

מעבר לאמור, גם אם אקבל את טענת הנאשם כי לא זומן כדין לדיון, עדיין אין בכך כדי לסייע לו. עיון בתיק בית משפט מלמד כי בניגוד לטענת הנאשם, גזר הדין נשלח לכתובתו הרשומה של הנאשם ונמסר למי המתגורר עמו בבית ונראה כמי שמלאו לו 18 שנים; וזאת ביום 1.1.2019. הנאשם לא התייחס לאישור מסירה זה בבקשתו או בתצהירו ולפיכך לא סתר את חזקת המסירה גם בעניין זה. הדברים נכונים במיוחד שעה שבמסגרת החלטתי מיום 11.1.23 הפנתי את תשומת ליבו לעניין זה, ביקשתי התייחסותו ובא-כוחו צפה בהחלטה. על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה הנ"ל:

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהווייתן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה."

גם בטענתו הכללית כי הוא כופר בביצוע העבירה, אין כדי לסייע לנאשם והכשלים שפורטו עיקרם העדפת גרסתו אל מול גרסת השוטר. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר היתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להחזיר את הגלגל לאחור. לשם ביטול הרשעת הנאשם דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעתו. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרתן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו.
צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראויות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

מכל מקום, "לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו (חשש לעיוות דין- א"ל), במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נגד סאלם [25.3.18]).

הדברים נכונים במיוחד שעה שהנאשם כלל לא צירף את הדו"ח המקורי על מנת להראות שטענותיו אכן עולות ממנו ובהינתן העובדה שמדובר בטענות זהות וגנריות המועלות על ידי בא-כוחו בבקשות שונות המוגשות על ידו.

מעבר לדרוש אציין, כי מאחר ומדובר בהרשעה משנת 2019 והנאשם טוען כי רישיונו לא חודש בשל צבירת הנקודות, הדעת נותנת כי ייתכן וכבר נדרש בעבר לבצע אמצעי תיקון בגין עבירה זו ולכן הוריתי לנאשם לצרף פלט נקודות ואמצעי תיקון קודמים מרשות הרישוי, אך הוא בחר שלא לעשות כן ; והדבר אומר דרשני.

כאמור לעיל, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע.

ניתנה היום, כ' אדר תשפ"ג, 13 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.